

РЕШЕНИЕ

№ 307

гр. София, 14.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 17.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева и при участието на
прокурора Балев, като разгледа дело номер **7756** по описа за **2012** година
докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от
Административно-процесуалния кодекс(АПК) вр. чл. 87 от Закона за убежището
и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. М. Д., гражданин на И. срещу решение № 575 от
02.08.2012 г. на заместник - председателя на Държавна агенция за бежанците при
Министерски съвет, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и
хуманитарен статут на оспорващия.

В жалбата се излагат подробни доводи за незаконосъобразност на обжалваното
решение, като издадено при съществено нарушение на
административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и
несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят твърди, че бежанската му история
не е разгледана задълбочено, както и че административният орган не е взел предвид
актуалната обстановка в И.. Поддържа, че оспореното решение не е мотивирано както
в частта относно отказа за предоставяне на статут на бежанец, така и в частта относно
отказа за предоставяне на хуманитарен статут. Иска отмяната на оспорения
административния акт със законните последици.

Ответната страна – заместник-председателят на Държавна агенция за бежанците при
МС, представлявана от юрк. К. изразява становище за неоснователност на жалбата и
за законосъобразност на оспореното решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за
неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От А. М. Д. е подадена молба за закрила с вх. № ж-283 от 28.02.2012 г. на дирекция „Миграция” – МВР, изпратена на ДАБ при МС. Желанието за закрила на лицето е заявено лично пред длъжностните лица на ДАБ с молба вх. № 322 от 13.03.2012 г. на РПЦ – С.. В регистрационния лист чужденецът е записан като А. М. Д., [дата на раждане] в [населено място], гражданин на И., по народност – арабин, религиозна принадлежност – мюсюлманин сунит, неженен. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ. В хода на административното производство кандидатът за закрила е представил лична карта № 00211914, издадена на 01.09.2008 г., удостоверение за иракско гражданство Л/0128773, издадено на 12.07.2007 г., заплашително писмо, жалба до полицията.

По време на проведените интервюта лицето твърди, че е напуснало И. на 17.02.2012 г. легално със самолет за Т., като е пътувал заедно със сестра с И. М. Д., подала молба за закрила в ДАБ. На летището в И. ги посрещнал трафикант, с когото се били свързали предварително в И., като с негова помощ били скрити в камион, с който направили опит да влязат нелегално в РБ, но били задържани на границата.

Кандидатът за закрила поддържа, че е напуснал И., защото на 20.01.2012 г. била отвлечена сестра му, която работела като фризьор. Лицата, които я отвели, я държали в плен около седмица и я освободили срещу откуп от 30 000 долара. Твърди, че междувременно е подал жалба в полицията, както и че след няколко дни получил заплашително писмо да оттегли жалбата си или той и сестра му ще бъдат убити. Заявява, че след няколко дни неизвестни лица изпочупили колата му, паркирана пред дома му. Поддържа, че до момента на тези инциденти не е имал проблеми и не е получавал никакви заплахи, както и че не е членувал в политически партии или организации, не е арестуван или осъждан.

Изготвено е становище рег. № УП – 5309 от 16.07.2012 г. от интервюиращия орган, в което е мотивирано предложение на А. М. Д. да бъде постановен отказ от предоставянето на закрила, тъй като не са установени предпоставките по чл. 8 и 9 от ЗУБ.

С оспореното в настоящото производство решение № 575 от 02.08.2012 г. на заместник-председателя на ДАБ - МС е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за представяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9 от ЗУБ, като е прието, че А. М. Д. не е бил принуден да напусне И. поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унижително изтезание, или наказание. Прието е, че не са налице и основание по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ поради липсата на тежки и лични заплахи по отношение на молителя.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, I отделение, IV състав намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок, считано от датата на връчването на оспореното решение, от активно легитимирано лице и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от орган, разполагащ с материална компетентност - от заместник-председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет съгласно представената заповед № 03-80 от 26.07.2012 г. на председателя на ДАБ при МС.

При издаването му е спазена предвидената в закона писмена форма и не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорвания е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила в РБ, проведени са интервюта с кандидата на разбираем от него език (арабски език). В съответствие с изискването на чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС и чл. 58, ал. 7 от ЗУБ е взето становище на ДАНС по подадената от чужденеца молба за закрила, с което не е възразено на кандидата за закрила да бъде предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут, ако отговаря на условията по ЗУБ.

Съдът намира, че оспореното решение е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Правилен е изводът на административния орган за липса на материалноправните предпоставки по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец на кандидата. Съгласно цитираната разпоредба статут на бежанец в РБ се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В конкретния случай административният орган е обсъдил задълбочено личната история на молителя, като соченото от лицето заплашително писмо, което го е принудило да напусне страната си по произход не се свързва с никоя от причините, изчерпателно изброени в чл.8, ал. 1 от ЗУБ. От страна на чужденеца не са изложени факти и обстоятелства, от които да се направи категоричния извод за осъществено спрямо него преследване, респ. за формирането на основателен страх от преследване. Твърдяното обстоятелство за отвличане на сестра му и получаването на заплашително писмо няколко дни по – късно не представляват обстоятелства, които да обосноват предоставянето на закрила по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване” е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които довят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост. Така установените елементи от обективна страна съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ не са налице в процесния случай.

След задълбочена преценка на изнесените от кандидата за закрила факти обосновано е прието от председателя на ДАБ липсата на основания за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, както и за недоказаност на осъществено спрямо лицето преследване по смисъла на чл.8, ал. 2 – 5 от ЗУБ.

По отношение на извода за липса на основания за прилагане на хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 от ЗУБ съдът намира, че решението е законосъобразно. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или

екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

Според общоприетите критерии на Върховния комисариат за бежанците на ООН преценката за разрешаване на пребиваване на търсещи убежище граждани на И. трябва да бъде строго индивидуална и да бъде съобразена с конкретните твърдения на търсещия закрила и с обстоятелството от коя част на страната произхожда той.

От наличните по делото доказателства безспорно се установява, че кандидатът за закрила не е бил принуден да напусне И. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, смъртно наказание или екзекуция или други тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, нито би бил застрашен от такива посегателства при завръщането си в страната по произход.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход. По отношение на първите две хипотези (чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ) в бежанската история не се съдържат твърдения за опасност от смъртно наказание или екзекуция или изтезание или друго наказание.

От последните данни за положението на И. не може да се направи извод за наличие на вътрешен въоръжен конфликт, поради което законосъобразен е изводът за неприложимост на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Позовавайки се на мотивите на решението по дело –С – 465/07 на СЕС, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори, свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно – колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Съгласно ситуацията в И., обобщена в справки с вх. № 147 от 09.01.2012 г., № 01-4423 от 28.08.2012 г. и № 01-5573 от 22.10.2012 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд” при ДАБ цялостната ситуация в държавата по произход на жалбоподателя не може да се определи като отговаряща на определението за въоръжен конфликт. Според наблюдателите на ситуацията в И. и в частност в Б., макар като цяло да се наблюдава подобрение на сигурността, то подобрението на състоянието на човешките права и поддържането на ред и законност е в доста тесни граници. В справките са описани различни терористични атентата, извършени на територията на [населено място], но не са налице повсеместни въоръжени нападения над цивилното население.

С оглед на гореизложеното съдът не оспорва факта относно наличието на нестабилна обстановка в И., но този факт сам по себе си не може да обоснове предоставяне на хуманитарен статут на търсещия закрила по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съществуващите

данни за напрежение и влошена сигурност не дават основание да се приеме, че е налице системно и последователно нарушаване на човешките права. Въпреки неблагоприятната обща икономическа и хуманитарна ситуация, затрудненията, които изпитва населението, не са достигнали до минимално ниво на опасност от тежки посегателства, поради което предоставянето на хуманитарна закрила на базата на общата ситуация е подходящо само, ако заявителят посочи такива лични факти и обстоятелства, които при завръщането му биха го поставили в приложното поле на чл. 3 от ЕКЗПЧОС. Такива обстоятелства не са изнесени пред административния орган. Видно от данните по делото в И. продължават да живеят членове на семейството на кандидата за закрила – родителите му, братя и сестри.

Не е приложима хипотезата на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО съобразно тълкуването, дадено от Съда на ЕС. Съществуването на заплахи следва да се счита за установено, когато от протичащия въоръжен конфликт насилието е безогледно и на толкова високо ниво, че да съществува реална опасност върнато в страната цивилно лице да претърпи твърдяните заплахи. Това условие не е налице, тъй като няма данни насилието в И. да е достигнало такава висока степен на опасност.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия съобразно фактите и обстоятелствата от личната му история и въпроса относно сигурността в И..

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата на А. М. Д. следва се отхвърли като неоснователна. Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. Д., гражданин на И. срещу решение № 575 от 02.08.2012 г. на заместник - председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: